

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

II. Quòd sacerdotium majus sit regno.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

tuseffet à Moyse quod est nomen ejus, respondit: *Ego sum qui sum. Sic dices filius Israel: Qui est misit me ad vos. Hoc mihi nomen est in æternum.* non propriam sed communem appellationem respondens, quæ tamen convenit ei soli secundum proprium vel appropriatum potius intellectum, qui solus essentialiter est, cui non est aliud esse quàm quod est ipse. Non enim meminimus nos in divina scriptura proprium nomen Dei legisse, nisi proprium fortè dicatur quia non convenit alteri. juxta quem modum Deus proprium nomen habet, quod videlicet convenit ei soli, ut hoc nomen, *Adonay*, quod ipse se dicit Abraham, Isaac, & Jacob minimè indicasse. Comprehensores autem, qui Deum facie ad faciem contemplantur, nominum significatione non indigent, quia rem ipsam pleno per se concipiunt intellectu, cognoscentes sicut & cogniti sunt, non per verbum humanum instructi, sed per verbum divinum edocti, nec excitati per vocem, sed certificati per speciem, illa videlicet intellectuali specie visionis de qua filius inquit ad patrem: *Hæc est vita æterna, ut cognoscant te solum verum Deum & quem misisti Iesum Christum.* Quia igitur illud necesse non fuit, & nobis utile non fuisset, ideo propria nomina divinæ non sunt imposita majestati, sed cum pronomina de illa dicuntur, magis profectò dicuntur ad discretionem alterius quàm ad determinationem ipsius; cum juxta sapientiam cujusdam sapientis verior sit de celo negatio quàm affirmatio. Sugas igitur mel de petra & oleum de saxo durissimo, semper habens nostri memoriam in tuis orationibus apud Deum.

TITULUS II.

Quòd sacerdotium majus sit regno.

Idem Nunciis Ducis Philippi.

IN Genesi legimus quòd Melchisedech fuit Rex & Sacerdos, sed Rex Salem, & Sacerdos altissimi, civitatis videlicet Rex, & divinitatis Sacerdos. Sanè si distat inter civitatem & divinitatem, distat utique inter Regem & Sacerdotem. Nam etsi Melchisedech in figuram Christi præcesserit, quòd habet in vestimento & in femore suo scriptum *Rex Regum & Dominus dominantium, sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech*, ad notan-

dum concordiam quæ inter regnum & sacerdotium debet existere, propter quod & ipse Christus secundum naturam carnis assumptæ de stirpe regali pariter & sacerdotali descendit, ad notandum tamen præminentiam quam sacerdotium habet ad regnum, cum Abraham rediret à cæde Regum, dedit Melchisedech ex omnibus decimas, qui benedixit ei proferens panem & vinum. Erat enim sacerdos altissimi. Dignior autem est qui decimas recipit quàm qui tribuit, & minor qui benedicitur quàm qui benedicit, juxta quod probat Apostolus, qui de hoc ipso loquitur dicens: *Sine ulla contradictione minus à meliore benedicitur.* Qui volens ostendere sacerdotium evangelicum dignius esse Levitico, probat illud per hoc quòd Levi fuit in lumbis Abraham decimatus quando Abraham dedit decimam Melchisedech quasi minor majori. Licet autem tam Reges quàm Sacerdotes ungantur ex lege divina, Reges tamen unguntur à Sacerdotibus, non Sacerdotes à Regibus. Minor est autem qui ungitur quàm qui ungit, & dignior est ungens quàm unctus. Propter quòd & ipse Christus, cui dictum est per Prophetam *Vnixit te Deus Deus tuus oleo lætitiæ præ consortibus tuis*, Patrem ungentem asserit se uncto majorem. *Pater*, inquit, *major me est.* Nam pater est ungens secundum quod Deus, Filius autem est unctus in quantum est homo. Qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo, sed se exinavit formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, & habitu inventus ut homo. Hinc est quòd Deus Sacerdotes vocavit deos, Reges autem principes appellavit. *Diis*, inquit, *non detrahes, & principi populi tui non maledices.* Et servo qui maluerit remanere cum domino dicit ut offerat eum diis, id est, Sacerdotibus, & perforabit aurem ejus subula, & erit ei servus in seculum. Sed & propter dignitatem officij sacerdos Angelus appellatur, dicente Domino per Prophetam: *Labia sacerdotis custodiunt scientiam, & legem requireres ex ore ejus, quia angelus Dei est.* Dictum est etiam, non à quolibet, sed à Deo, non cuilibet, sed Prophetæ, non utique de semine regio, sed de Sacerdotibus qui erant in Anathot: *Constitui te super gentes & regna, ut evellas & destruas, ædifices & plantes.* Simile dicitur Petro, sed excellentiùs. *Tu es*, inquit, *Petrus, & super*

Sed
rium
caret
otio.
t per
solu.
n se.
in se.
idam
c no.
r no.
natura.
ismo.
no.
a p
nulli
e vi
rales
ibus
npo
mas
divi
que
rent
nt in
tibi
ed si
nde
pon
pro
atem
armi.
non
e na
com
lit in
tione
then
sed
e di
r. Et
vidit
lein
cum
a pe
quia
brat
o in
oria,
exal
acum
ofte
t ho
it ho
idem
quid
quif

hanc petram edificabo Ecclesiam meam, & quodcumque ligaveris super terram erit ligatum & in cælis, & quodcumque solueris super terram, erit solutum & in cælis. Illi dictum est: *Constitui te super gentes & regna.* Illi dictum est: *Tu es Petrus &c.* Illi dictum est: *Evellas &c.* Illi dicitur: *Quodcumque ligaveris &c.* Et quodcumque solueris &c. Illi dictum est: *Ne timeas à facie eorum; quia ego tecum sum, ut eruam te.* Illi dicitur: *Porte inferi non prevalebunt adversus eam.* Principibus datur potestas in terris, sacerdotibus autem potestas tribuitur & in cælis. Illis solummodo super corpora, istis etiam super animas. Unde quanto dignior est anima corpore, tanto dignius est sacerdotium quam sit regnum. Petro legitur vas ostensum quatuor lineis submissum de cælo, in quo continebantur omnia animantia, volatilia, quadrupedia, & reptilia, munda pariter & immunda, & dictum est ei: *Macla, & manduca.* Macla vitia, & manduca virtutes. Macla errorem, & manduca fidem. quasi evellas, ædifices, & plantes; quia singuli singulas habent provincias, & singuli Reges singula regna. Sed Petrus, sicut plenitudine, sic & latitudine, præminet universis; quia Vicarius est ejus cujus est terra & plenitudo ejus, orbis terrarum & universi qui habitant in ea. Porro sicut sacerdotium dignitate præcellit, sic & antiquitate præcedit. Utrumque, tam regnum, quam sacerdotium, constitutum fuit in populo Dei; sed sacerdotium per ordinationem divinam, regnum autem per extorsionem humanam. De sacerdotio namque præcepit Dominus Moyse: *Applica, inquit, ad me Aaron fratrem tuum & filios ejus de medio filiorum Israël, ut sacerdotio fungantur.* De regno verò dicit Dominus Samueli: *Audi vocem populi petentis Regem. Non enim te abjecerunt, sed me, ne regnem super eos.* Verum inter Moysen & Samuelem, inter Aaron primum sacerdotem & Saulem primum Regem, fuerunt tempora judicium, in quibus multi anni fluxerunt. Ne quis autem obiciat quòd etsi sacerdotium præcesserit regnum in populo Judæorum, regnum tamen præcessit sacerdotium in populo gentium, (Nam Belus cæpit primò regnare super Assyrios post turrem Babel & divisionem linguarum tempore Saruch proavi Abraham, cui Ninus filius ejus successit in regnum, qui civitatem magnam construxit, quam à suo nomine Ninivem

appellavit. Sed & de Nemroch dicit scriptura quòd principium regni ejus exiitit Babylon.) respondemus profectò, secundum fidem historiarum, quòd & hos præcessit Noë, qui fuit rector arcæ, quasi sacerdos Ecclesiæ. Sed ne figuram pro veritate mendicare videamur, proponamus in medium quod Moyses de illo testatur. *Edificavit, inquit, Noë altare Domino, & obtulit holocaustum super altare.* Sem quoque primogenitus ejus dicitur fuisse sacerdos, quem Judæi tradunt fuisse Melchisedech & vixisse usque ad tempora Abraham. De Cain quoque natus est Enoch, qui primus civitatem ædificavit. Sed de Seth natus est Enos, qui cæpit nomen Domini invocare. Sed utrumque præcessit Abel, qui obtulit de primogenitis gregis sui & de adipibus eorum munera Domino; & respexit Dominus ad Abel & ad munera ejus. Verum in regno & sacerdotio non solum causam institutionis sed & ordinem processus notare debemus. Contra utrumque siquidem in principio motum est scandalum & suscitatum est scisma. Contra sacerdotium Aaron scisma moverunt Chore, Dathan, & Abyron, cum complicitibus suis; sed statim eos ultio divina damnavit, quia quosdam ignis, alios terra vivos absorbit. Contra regnum autem Saulis scisma movit David, non tamen temeritate propria, sed auctoritate divina: qui licet diu fuerit Saulis persecutionem perpeffus, demum tamen prævaluit, quia manus Domini erat cum illo. Quid est hoc quòd scisma contra sacerdotium non prævaluit, sed succubuit, scisma verò motum contra Regem non succubuit, sed prævaluit? Magnæ rei magnum est sacramentum, & forsitan instantis temporis est parabola. Sed aliud intendere videamus. Dicamus quòd ideo scisma contra sacerdotium non prævaluit, quia sacerdotium institutum fuit per ordinationem divinam; scisma verò prævaluit contra Regem, quia regnum fuit ex ortum ad petitionem humanam. Sacra verò scriptura docente didicimus quia non est sapientia, non est scientia, non est consilium contra Deum. Ceterum tempore procedente divisum est simul regnum & sacerdotium. Nam post obitum Salomonis divisum est regnum, & duæ tribus solummodo Roboam adhæserunt. Ceteræ verò tribus secutæ sunt Jeroboam. Sed qui pauciores obrinuit, ipse habuit Jerusalem

sedem regiam, templum & sacerdotium. Reliqua autem, quoniam his omnibus caruit, etsi plures haberet, sicut regnum divisit, voluit etiam dividere sacerdotium; & fecit duos vitulos aureos, quorum unum in Dan, alterum in Bethel; fanumque construxit, & ædificavit altare, constituens sacerdotes non de Levitis. Venit Propheta in sermone Domini; & Jeroboam stante super altare & thus iaciente, inter cetera dixit: *Hoc erit signum quod locutus est Dominus. Ecce altare scindetur, & effundetur cinis qui est in eo.* Quod cum Rex audisset, extendit manum, & ait: *Apprehendite eum.* Et exaruit manus ejus, quam extenderat contra ipsum. Altare quoque scissum est, & effusus est cinis. Ecce statim à Deo vindicatum est scisma contra sacerdotium suscitatum, divisio verò regni permansit inter Judæam & Israël usque ad transmigracionem & captivitatem Judaicam. Porro quod accidit in veteri testamento, contigit in novo. Et ne longè petantur exempla, divisum est simul regnum & sacerdotium tempore Innocentij Papæ & Regis Lotharij. Contra Innocentium intrusus est Anacletus, contra Lotharium verò Conradus. Sed prævaluit uterque catholicus, Innocentius videlicet & Lotharius; quoniam Innocentius coronavit Lotharium; & succubuit uterque scismaticus, Anacletus videlicet & Conradus; quia veritas præjudicat falsitati. Deinde scisma divisit Ecclesiam tempore Alexandri, & Imperium in unitate permansit tempore Frederici. Sed idem Imperator, non ut defensor, sed ut persecutor Ecclesiæ, scisma fovit & favit scismaticis. Porro scisma periit cum scismaticis, & fomentum cum fautoribus est confusum. Nunc autem Ecclesia per Dei gratiam in unitate consistit, & Imperium peccatis exigentibus est divisum. Verum Ecclesia non sic illi retribuit quemadmodum illud Ecclesiæ, quia super ejus divisione condolet & compatitur, pro eo maximè quòd Principes ejus maculam posuerunt in gloriam & infamiam in honorem, libertatem & dignitatem ipsius pariter confundentes. Verum ad apostolicam sedem jam pridem fuerat recurrendum, ad quam negotium istud principaliter & finaliter dinoscitur pertinere; principaliter, quia ipsa transtulit Imperium ab Oriente in Occidentem; finaliter, quia ipsa concedit coronam Imperij.

IDEM ALEXIO CONSTANTINOPOLIS Imperatori.

Solita benignitatis affectu recepimus litteras quas per dilectum filium J. Archidiaconum Durachij, virum providum & fidelem, imperialis nobis excellentia destinavit; per quas intelleximus quòd litteræ quas per dilectum filium J. Capellanum nostrum tunc apostolicæ sedis Legatum tibi transmisimus, imperio tuo presentatæ fuerant & perlectæ. Mirata est imperialis sublimitas, sicut per easdem litteras nobis intimasti, quòd te visi fuimus aliquantulum increpare, licet non increpandi animo sed affectu potius commovendi quod scripsimus meminimus nos scripsisse. Huic autem tuæ admirationi non causam sed occasionem præbuit, sicut ex eisdem conjecimus litteris, quòd legisti beatum Petrum Apostolorum principem sic scripsisse: *Subjetti estote omni humane creature propter Deum, sive Regi tanquam præcellenti, sive ducibus tanquam à Deo missis ad vindictam malefactorum, laudem verò bonorum.* Volens enim, de quo nos rationabilius ammiramur, imperatoria celsitudo per hæc & alia quæ induxit imperium sacerdotio dignitate ac potestate præferre, ex auctoritate præmissa triplex trahere voluit argumentum, primum ex eo quod legitur, *subjetti estote*, secundum ex eo quod sequitur, *Regi tanquam præcellenti*, tertium ex eo quod est subsequenter adjunctum, *ad vindictam malefactorum, laudem verò bonorum.* Per primum subesse sacerdotium, per secundum imperium præminere, per tertium Imperatores tam in sacerdotes quàm in laicos jurisdictionem immo etiam gladij potestatem accepisse præsumens. Cum enim & boni quidam sint sacerdotes, & quidam eorum malefactores existant, is qui secundum Apostolum gladium portat ad vindictam malefactorum, laudem verò bonorum, in malefacientes Presbyteros excessus præsumptos ultore potest gladio vindicare, cum inter Presbyteros & alios Apostolus non distinguat. Verum si & personam loquentis & eorum ad quos loquebatur ac vim locutionis diligentius attendisses, scribentis non expressisses taliter intellectum. Scribebat enim Apostolus subditis suis, & eos ad humilitatis meritum provocabat. Si enim per id quod dixit *subjetti estote*, sacerdotio imponere voluit jugum

Cap. 1. de major. & obed. in Tertia Collect. & in Gestis Innoc. III.

subjectionis & eis auctoritatem praelationis conferre quibus eos subiectos esse monebat, sequitur ex hoc quod etiam servus quilibet in sacerdotes imperium accepisset, cum dicatur *omni humane creature*. Quod autem sequitur *Regi tanquam praeccellenti*, non negamus quin praeccellat in temporalibus Imperator, illis dumtaxat qui ab eo recipiunt temporalia. Sed Pontifex in spiritualibus antecellit, quae tanto corpori est anima praefenda. Licet nec simpliciter dictum fuerit, *subiecti estote*, sed additum *propter Deum*; nec pure scriptum sit *Regi praeccellenti*, sed interpositum forsitan non sine causa sit *tanquam*. Quod autem sequitur *ad vindictam malefactorum, laudem vero bonorum*, intelligendum non est quod Rex vel Imperator super omnes & bonos & malos gladij potestatem acceperit, sed in eos solummodo qui utentes gladio, ejus sunt jurisdictioni commissi, juxta quod Veritas ait: *Omnes qui acceperint gladium, gladio peribunt*. Non enim potest aut debet quisquam servum alterius judicare, cum servus suo domino, secundum Apostolum, stet aut cadat. Ad id etiam induxisti, quod licet Moyses & Aaron secundum carnem fratres extiterint, Moyses tamen princeps populi, & Aaron sacerdotij potestate praerant, & Jesus successor ipsius imperium in sacerdotes accepit. David quoque Rex Abiathar Pontifici praeminebat. Ceterum licet Moyses dux populi fuerit, fuit etiam & sacerdos, qui Aaron in sacerdotem unxit, & cui Propheta sacerdotium recognoscens, *Moyses*, inquit, *& Aaron in sacerdotibus ejus*. Quod vero de Jesu, id est, Josue, ad commendandam praelationem ejus scripsisti, magis secundum spiritum quam litteram debet intelligi, quia, secundum Apostolum, *littera occidit, spiritus autem vivificat*, pro eo quod ipse veri Jesu figuram expressit, qui populum suum in terram promissionis induxit. David etiam, quamvis diadema regium obtineret, Abiathar sacerdoti non tam ex dignitate regia quam auctoritate prophetica imperabat. Verum quicquid olim fuerit in veteri testamento, nunc aliud est in novo, ex quo Christus factus est sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech, qui se non ut Rex sed ut sacerdos in ara crucis obtulit Deo Patri, per quam genus redemit humanum, circa illum praecipue qui suc-

cessor est Apostoli Petri & Vicarius Jesu Christi. Potuisses autem praerogativam sacerdotij ex eo intelligere potius quod dictum est, non a quolibet, sed a Deo, non Regi, sed sacerdoti, nec de regia stirpe sed de sacerdotali prosapia descendenti, de sacerdotibus videlicet qui erant in Anathot: *Ecce constitui te super gentes & regna, ut evellas & dissipes, edifies & plantes*. Dictum est etiam in lege divina: *Diis non detrahes, & principem populi tui non maledices*. quae Sacerdotes Regibus anteponebat, istos deos & illos principes appellavit. Praeterea nosse debueras quod fecit Deus duo magna luminaria in firmamento caeli, luminare majus ut praesert diei, & luminare minus ut praesert nocti, utrumque magnum, sed alterum majus, quia nomine caeli designatur Ecclesia, juxta quod Veritas ait: *Simile est regnum caelorum homini patrifamilias, qui summo mane conduxit operarios in vineam suam*. Per diem vero spiritualis accipitur, & per noctem carnalis, secundum propheticum testimonium: *Dies diei eructat verbum, & nox nocti judicat scientiam*. Ad firmamentum igitur caeli, hoc est, universalis Ecclesiae, fecit Deus duo luminaria magna, id est, duas magnas instituit dignitates, quae sunt pontificalis auctoritatis & regalis potestas. Sed illa quae praest diebus, id est, spiritualibus, major est, quae vero noctibus, id est, carnalibus, minor; ut quanta est inter solem & lunam, tanta inter Pontifices & Reges differentia cognoscatur. Hoc autem si prudenter attenderet imperatoria celsitudo, non faceret aut permetteret venerabilem fratrem Patriarcham Constantinopolitanum, magnum quidem & honorabile membrum Ecclesiae, juxta scabellum pedum suorum in sinistra parte sedere, cum alij Reges & Principes Archiepiscopis & Episcopis suis, sicut debent, reverenter assurgant & eis juxta se honorabilem sedem assignent. Nam & piissimus Constantinus quantum honoris exhibuerit sacerdotibus, tua, sicut credimus, prudentia non ignorat. Nos autem, etsi non increpando scripserimus, potuissimus tamen rationabilius increpare, cum beatus Paulus Apostolus Episcopum instruens ad Timotheum scripsisse legatur: *Predica verbum, insta opportune importune, argue, obsecra, increpa in omni patientia & doctrina*. Non enim os nostrum debet esse ligatum, sed patere debet ad omnes, ne

Vide supra lib.
1. epist. 40. &
lib. 2. epist.
194.

secundum Prophetam simus canes muti non valentes latrare. Unde correctio nostra tibi non debuit esse molesta, sed magis accepta, quia pater filium quem diligit corripit, & Deus quos amat arguit & castigat. Debitum igitur pastoralis officij exequimur cum obsecramus, arguimus, increpamus, & non solum alios, sed Imperatores & Reges opportunè & importunè ad ea studeamus inducere quæ divinæ sunt placita majestati. Nobis enim in beato Petro sunt oves Christi commissæ, dicente Domino: *Pasce oves meas.* non distinguens inter has oves & alias, ut alienum à suo demonstraret ovili qui Petrum & successores ipsius magistros non recognosceret & pastores. Ut illud tanquam notissimum mittamus quod Dominus inquit ad Petrum & in Petro dixit ad successores ipsius: *Quodcumque ligaveris super terram &c.* nil excipiens qui dixit *quodcumque.* Verùm his diutius insistere nolumus, ne vel contendere videamur vel in hujusmodi delectari, cum si gloriari expedit, non in honore sed onere, non in magnitudine sed sollicitudine sit potiùs gloriandum, cum & Apostolus in infirmitatibus gloriatur. *Novimus esse scriptum: Omnis qui se exaltat humiliabitur &c.* Et iterum: *Quanto major es, humilia te in omnibus.* Et alibi: *Deus superbis resistit, humilibus dat gloriam.* Propter quod exaltationem nostram in humilitate ponimus, & humilitatem nostram exaltationem maximam reputamus. Unde etiam servos, non solum Dei, sed & servorum Dei nos esse scribimus & fatemur, & tam sapientibus quàm insipientibus secundum Apostolum debitores. Utrum autem imperatoriam excellentiam ad bonum & utile per litteras nostras duxerimus invitandam, utrum justa tibi suggererimus & honesta, tua celsitudo discernat, cum nonnisi ad unitatem Ecclesiæ ac terræ Jerosolimitanæ subsidium nos te meminerimus invitasse. Inspiret igitur menti tuæ is qui ubi vult spirat, & qui habet corda Principum in manu sua, ut consiliis nostris & monitis acquiescas & id agas quod ad honorem divini nominis & Christianæ religionis augmentum & salutem animæ tuæ meritò deceat provenire. Nos autem, quicquid tu egeris, quod expedire noverimus faciemus. Utinam autem illum egregium prædecessorem tuum inclitæ recordationis Manuelem Imperatorem satageres in

devotione sedis apostolicæ verbis & operibus meliùs imitari, ut per ejus auxilium & consilium, sicut illi, sic tibi & imperio tuo meliùs proveniret, saltem amodo supplens quod hæcenus neglexisti. Prædictus autem Archidiaconus quod à nobis audivit excellentiæ tuæ poterit fideliter intimare.

IDEM NOBILIBVS VIRIS ACERBO
Priori & aliis Reſſoribus Tuscia &
Ducatus.

Sicut universitatis conditor Deus duo magna luminaria in firmamento cæli constituit, luminare majus ut præset diei, & luminare minus ut præset nocti, sic ad firmamentum universalis Ecclesiæ, quæ cæli nomine nuncupatur, duas magnas instituit dignitates, majorem, quæ quasi diebus animabus præset, & minorem, quæ quasi noctibus præset corporibus, quæ sunt pontificalis auctoritas & regalis potestas. Porrò sicut luna lumen suum à sole sortitur, quæ revera minor est illo quantitate simul & qualitate, situ pariter & effectu, sic regalis potestas ab auctoritate pontificali suæ sortitur dignitatis splendorem, cujus conspectui quanto magis inhaeret, tanto majori lumine decoratur, & quo plus ab ejus elongatur aspectu, eo plus deficit in splendore. Utraque verò potestas sui primatus sedem in Italia meruit obtinere, quæ dispositione divina super universas provincias obtinuit principatum. Et ideo licet ad universas provincias nostræ provisionis aciem extendere debeamus, specialiter tamen Italiæ paterna nos convenit sollicitudine providere, in qua Christianæ religionis fundamentum existit, & per apostolicæ sedis primatum sacerdotij simul & regni præminet principatus.

Lib. 1. epist.
401.

TITULUS III.

De primatu sedis apostolicæ.

Idem Patriarchæ Constantinopolitano.

Apostolicæ sedis primatus, quem non homo sed Deus immo veriùs Deus homo constituit, multis quidem & evangelicis & apostolicis testimoniis comprobatur, à quibus postmodum constitutiones canonicæ processerunt, concorditer asserentes sacrosanctam Romanam Ecclesiam in beato Petro Apostolorum principe consecratam quasi magi-

Lib. 2. epist.
209. & in
Gestis Iono-
centij 111.